

تجزیه و تحلیل میزان دانش زیست محیطی کارکنان (مدیران، معلمان و معاونین) مدارس و بررسی راهکارهای پیشنهادی آنان در خصوص پرورش نسلی حافظ محیط زیست در جهت توسعه پایدار، مطالعه موردی مدارس شهر مشهد (مدارس، مدارس سبز و مدارس طبیعت

۱-بیتا غفاری، ۲-امین علیزاده، ۳-روح اله بهزاد

۱-کارشناس ارشد مهندسی آلودگی محیط زیست دانشگاه غیرانتفاعی بینالود مشهد bghaffari71@gmail.com

۲-دکتر مهندسی و علوم آب دانشگاه فردوسی مشهد alizadeh@gmail.com

۳-دکتر محیط زیست، استاد دانشگاه و مدیر گروه جهانگردی و اکوتوریسم دانشگاه غیرانتفاعی بینالود مشهد roohollahbehzad@gmail.com

چکیده

با توجه به بحرانهای زیست محیطی که نه تنها جامعه ما بلکه کل جهان را گرفتار کرده است، فرهنگسازی از اهمیت زیادی برخوردار است. امروزه آموزش و پرورش نقش اساسی در فرهنگ سازی حفاظت محیط زیست ایفا می کنند. فرهنگسازی در بین جامعه کار بسیار دشواری است؛ اما اگر فرهنگسازی از سنین کودکی به نحوی تأثیرگذار و درست انجام پذیرد در آینده حافظان محیط زیست بیشتر و آگاه تر خواهیم داشت. در انتقال فرهنگ درست و صحیح به دانش آموزان، مدیران و معلمان و ... دیگر کارکنان مدارس نقشی کلیدی دارند. در این پژوهش تعداد ۴۰ پرسشنامه بین کارکنان مدارس معمولی و مدارس سبز و مدارس طبیعت توزیع گردید و نتایج پاسخ پرسشنامه ها با استفاده از نرم افزار SPSS 20 و بکارگیری آزمون CROSSTABS مورد ارزیابی قرار گرفت.

کلمات کلیدی: آموزش محیط زیست، مدارس محیط زیستی (مدرسه طبیعت، مدرسه سبز)، دانش آموزان، کارکنان مدارس

مقدمه

در شرایط کنونی جامعه دهه های چندی است که برنامه ریزان و مجریان سیاستهای توسعه اقتصادی، پیشرفت و رفاه عمومی را بهانه قرار داده اند تا به تولید انبوه کالا و امکانات دست یابند، به طوری که فرهنگ مصرف زدگی را در بین جوامع رواج داده و برای رسیدن به این هدف، تهی سازی و تخریب محیط زیست را در اولویت خود قرار دادند. ولی درسالهای اخیر نتایج این تصمیم گیری های شتاب زده و خط مشی های غیر معقول بطور محسوسی نمایان شده است. (محرم نژاد، ۱۳۸۵) بررسی وضعیت دانش آموختگان ما پس از خروج از نظام آموزش و پرورش که اکثراً به عنوان ورودی های سایر نظام های اجتماعی، سیاسی و اقتصادی جامعه محسوب میشوند، نشان دهنده ی این مسأله است که آنها قابلیتها و مهارتهای لازم و مورد انتظار (تفکر محیط زیستی، رفتار محیط زیستی، حل مسأله، ابتکار و نوآوریهای محیط زیستی، مسئولیت پذیری محیط زیستی و مشارکت جویی و غیره) را ندارند و می توان گفت که آموزش و پرورش نتوانسته است این توانمندی های بایسته برای